

Vike se bojí o uši

Halvar z Flaku zatoužil po nových dobrodružstvích. Byl už ve Francích, v Anglicku a v Dánsku. Teď se chtěl podívat na ruskou zemi, aby mohl připojit ke svému jménu přízvisko Cestovatel.

Halvar Cestovatel. To má hned jiný zvuk!

Nepřál si nic víc, než aby Vike jel s ním. Jinak by bylo všechno nanic. Vike byl nepostradatelný v tísnivých situacích a při každé větší šlamastyce. Myslelo mu to, až kolem něho jiskry létaly. Proto ani tolik nevadilo, že byl malý.

Ale Vike jako naschvál odmítal. Vyhýbal se nebezpečí, jak se dalo, a kašlal na slavné činy. Když se vikingové z Flaku pyšnili svými činy, jen se jim smál. A ten poštiváček si přitom nedal ani ruku před ústa!

„Statečný nejsem a ani být nechci,“ opakoval Vike. „Učinil jsem totiž důležitý objev. Když je někdo moc a přespříliš statečný, chybí mu právě tolik na rozumu. Vždycky je to tak.“

„Ale něco bys tam uviděl!“ pokoušel ho Halvar.

„To ano, protože mám oči na štopkách,“ řekl Vike. „Jenže vy, vikingové, máte často klapky na očích.“

„A leccos by ses doslechl!“ dotíral Halvar.

„To ano, protože mám uši na svém místě,“ řekl Vike. „Jenže spousta vikingů se vrací domů bez uší.“

„Ty zlověstný havrane!“ prohodil Halvar.

„Když si myslíš, že jedeš jen za zábavou, nebudeš mě potřebovat,“ dodal Vike.

„Ale ano,“ opáčil Halvar, „jsi moc dobrý při smlouvání. Chceme směnit zboží s dobrým výdělkem.“

„Tak to nezapomeň na zkoušku molů a rzi,“ radil mu Vike. A ať Gorm do každé z mincí kousne. Má pevné a nepožrané zuby.“

„Tak ty s námi nepojedeš?“ podívoval se Halvar.

„Ne, nepojedu,“ řekl Vike.

„To zůstaneš doma?“ divil se Halvar.

„Jako bys mi myšlenky četl,“ odpověděl Vike.

„Vyspi se na to!“ namítl Halvar.

„To jsem už udělal,“ řekl Vike. „Prasklo na to pár nocí.“

„Ne, ale víš co,“ řekl Halvar. „Stejně si pořád myslím, že si to ještě rozmyslíš.“

Jenže to rozzlobilo matku Ylva.

„Vždyť toho chudáčka malýho umoříš!“ zasyčela.

„Že umořím?“ zeptal se Halvar dotčeně. „Chci jen vědět, na čem jsem. Když mluví pořád sem a tam.“

„Vike ví, co chce,“ řekla Ylva. „A už mlč!“

„To je nespravedlivé,“ zafňukal Halvar s pláčem na krajíčku. „Já starý, osamělý a opuštěný otec. Nic horšího se člověku nemůže stát.“

Při těch slovech Vike samozřejmě změkl.

„Když se dostaneš do nějaké šlamastyky, můžeš mi dát vědět,“ řekl.

„To je od tebe milé,“ dodal Halvar unaveně. „Jenže přinejmenším pojedem až do Holmgardu. A poslat ti zprávu sem, na to je potřeba přinejmenším třicet dní a stejně tolik jich budeš potřebovat na cestu tam. A to je moc, dostaneme-li se opravdu do zlé situace. Co když mě například zavraždí ve spánku? To přijdeš určitě s křížkem po funuse.“

„V takovém případě přijde každá pomoc pozdě. Ale co kdybyste to zkusili s nočními strážemi? A ostatně zpráva dojde dřív než za třicet dní.“

„Jak to,“ vykládal Halvar. „Rovnou cestou se tam přece nedostanem!“

„Vy ne, ale já počítám se vzdušnou cestou!“ řekl Vike.

„Podívejme, no to je něco jiného,“ připustil Halvar.

Nato se však zamyslel a zachmuřil se.

„Co to blábolíš?“ řekl. „Vzdušnou cestou, letem ptáků? Odkdypak máš křídla?“

„Používám křídla druhých,“ vysvětloval Vike.

„Jakpak to?“ Halvar na to. „Křídla druhých! Jak můžeš mluvit ta-

„Kdepak,“ řekl Vike,
jed'te si beze mne!“

kové nesmysly? Ubožáčku! A to je můj jediný syn! A já jsem jeho jediný ubohý otec!“

„Jen klid, klid!“ řekl Vike. „Spoléhám na své domácí holuby!“

„Jdou na mne mdloby, mdloby na mne jdou, když tě poslouchám. Tví domácí holubi! Kampak se s nimi chceš dostat?“ mlel Halvar svou.

„Ale daleko,“ řekl Vike. „Posílám po nich zprávy.“

„Čím dál tím hůř,“ naříkal Halvar. „Holubi přece nemluví. Asi máš na mysli papoušky, jenže ty tu ve Flaku nemáme.“

„Tak teď poslouchej!“ řekl Vike. „Holubi touží hrozně po domově. Ať je vypustíš kdekoliv, vrátí se domů do holubníku. Už jsme to vyzkoušeli se Svenem z Body. A jeden přiletěl domů až z Birky.“

„To mi nepomůže! Já musím do Holmgardu, a ne do Birky,“ namítl Halvar.

Birka nebo Holmgård, to je fuk. Holubi cestu najdou. A co uděláš, když ti je půjčím a ty se dostaneš do nějaké šlamastyky?“ zeptal se Vike.

„Když nebudu mít co jíst, zakroutím jim krkem. Alespoň bude něco k snědku!“ řekl Halvar.

„Ach jo, táto!“ vykřikl Vike. „teď dobře poslouchej a přemýšlej! Ulme a já se vyznáme v runovém písmu. Ulme bude s tebou. Napíše runy kusem uhlu na kousek látky. Svítá ti?“

„Trošku,“ řekl Halvar. „A ty pak na mou památku postavíš runový náhrobní kámen. Napíšeš na něj, že já, nejstatečnější ze všech Sveů, jsem padl v boji. To je od tebe hezké. Ale co bude s pomocí, té se nedočkám?“

„Počkej,“ Vike na to. „Přivážeš ten kousek látky na nohy jednomu z holubů. A ten odletí domů s Ulmovou zprávou. A já pak za tebou zajedu a zachráním tě.“

„Teď to kolem tebe zase zajiskřilo! Jú, samá jiskra. Člověka to málem oslní! Tedy to je ale vypočítavost! Ty jsi učiněná perla!“ dodal Halvar hrdě.

„No tak vidíš,“ řekl Vike spokojeně.

Halvar však pro jistotu přemýšlel ještě chvíli.

„Ne, ne,“ řekl za okamžik. „Žádná perla, žvanil jsi! Řekněme, že

*To byl ale nápad -
z Vikovy přilby
jiskry jen létaly!*

ten holub doletí za den domů. Jenže ty budeš na cestu k nám potřebovat třicet dní. Pořád tu máme těch třicet dní!“

„Pojedu, jak rychle to jen půjde,“ řekl Vike.

„Nejrychlejší jsou lodi,“ pravil Halvar na to. „A ty potřebují na cestu třicet dní.“

„Pojedu s Hjalmarem a s Huldou,“ řekl Vike. „S oběma svými cvičnými tuleni! Ti jsou rychlejší!“

„Cvičení tuleni! Blázníš?“ zeptal se Halvar.

„Co bych bláznil,“ řekl Vike. „Pojedu jako blesk!“

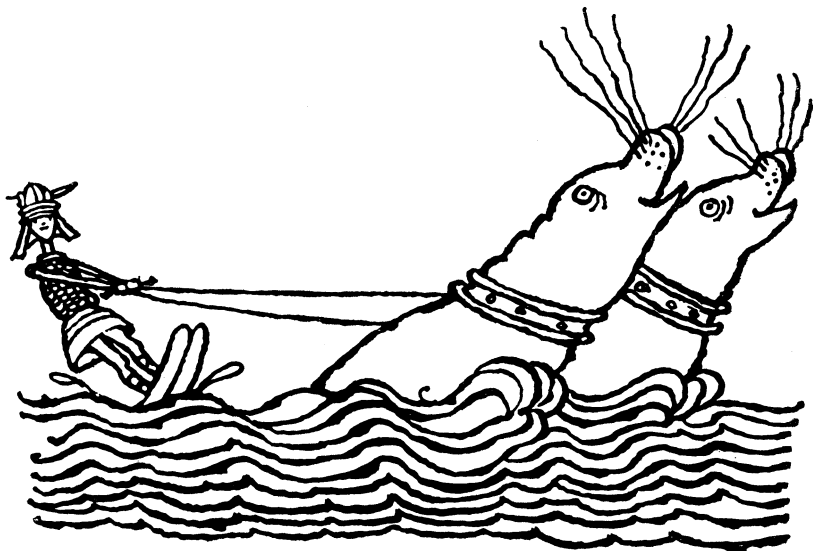
„Nestačím tě sledovat,“ pravil Halvar stísněně.

„Taky mě nemusíš sledovat,“ řekl Vike. „Protože ty už, pokud vím, v Holmgardu budeš! Z toho musíme přece vycházet!“

„Máš pravdu, z toho musíme vycházet,“ řekl Halvar. „Jenže ty se tam nedostaneš! Hjalmar a Hulda – hloupost! Chceš jet na tuleních? Nebo snad umějí táhnout člun?“

„Ani jedno, ani druhé,“ pravil Vike. „Ale i když na nich nepojedu, přesto si tuleně osedlám.“

„Jsi nemocný, blouzníš!“ řekl Halvar. „Kdo to jakživ viděl, sedlat tuleně, koně se sedlají, to ano, ta velká zvířata, co řehtají!“

„U koní je to obvyklejší, ale Hjalмара a Huldu můžu taky osedlat,“ pravil Vike.

„Ne, ne, už to neopakuj!“ vzdychal Halvar. „Proč muselo takové neštěstí postihnout právě mne? Nejlepšího vikinga, jakého znám!“

„Utiš se,“ řekl Vike. „Znám Hjalмара a Huldu odmalička, ještě když byli malými tuleňátky. Zkoušeli jsme to pěkně pomaloučku a opatrně. Postroje mají heboučkové vycpávky z prachového peří a tam, kde dosedají na tělo, jsou ho dvě vrstvy. A já skoro nic nevážím.“

„Ale na to, jaký jsi mrňous, až dost,“ řekl Halvar. „Ale co potom, až je osedláš? Postavíš se na vodu a dáš se táhnout? To si budeš muset obout pořádně velké boty!“

„Načpak!“ odvětil Vike. „Pojeďu na lyžích, to je přece jasné!“

„Že ty máš spalničky,“ řekl na to Halvar. „Nebo že by zarděnky nebo plané neštovice? Na lyžích se přece jezdí v zimě, nebo ne? Půjdeš ke dnu! A já se o tebe vždycky tak strachoval!“

„Díky za péči!“ řekl Vike. „Jenže jezdím dobře, a čím rychleji jedu, tím pevněji na nich stojím.“

„Po nose, to jo!“ řekl Halvar. „A do Holmgårdu je to nejméně sto mil. Nejdřív přes velká moře a potom po řekách. A to s těmi lyžemi, to bych rád viděl! To zní jako výmysl!“

Vike slíbil, že to předvede. A tak spolu zašli k jezeru Flake.

Zamával otěžemi a tuleni hned přispěchali. Hjalmarovi a Huldě se rozzářily tlamy v úsměvu a plavali přímo k němu. Docela rádi vklouzli do postrojů. Potom si Vike připevnil lyže.

A jak se rozjeli! Rychleji než kůň i člun!

Halvar byl z toho celý bez sebe. Mnohokrát zavřel a otevřel oči, než uvěřil, že ho zrak nešálí.

Vike zářil a tuleni jásali. Občas prudce zatočili nebo trhli, aby ho vyzkoušeli. Ale Vike stál zpřímá, učeněná nádhera – až do okamžiku, kdy Hjalmar svedl Huldu k tomu, aby se pěkně hluboko potopili. Při tom sletěl Vike samozřejmě ze svých prkýnek!

Trochu se zlobil a tuleni se naoko zastyděli a zakrývali si oči ploutvemi. Ale hned nato se zase pochechtávali.

Vike objel třikrát jezero, které mělo kolem dokola půl míle.

V tu chvíli byl Halvar na syna i na tuleně pyšný.

„Jsou nejrychlejší,“ řekl Halvar, „a taky nejvytrvalejší. Ani se nezadýchali.“

„Klidně předhoní vikinskou loď,“ řekl Vike. „I kdyby měla napjaté všechny plachty a pomáhala si vesly.“

„Kdo by to do těch tuleňů řekl,“ zubil se Halvar. „Ovšem, měli dobrého učitele. Moudrého syna, který nezapře svého otce.“

„Díky, díky,“ pravil Vike.

„Tak jo, tak to se mohu se svými druhy vydat do Holmgardu,“ pravil Halvar.

„Jen jeďte! Nebudu s Hjalmarem a Huldou daleko. Rychlejší cesta, kratší cesta!“ dodal Vike.

„Cesta je přece vždycky stejně dlouhá!“ zauvažoval Halvar.

„Ale ne, když ji měříš časem,“ řekl Vike. „Nové vikinské lodi plují rychleji nežli staré. Mají také víc plachet. A nové vozy s párem koní a s voji, s těmi to ubíhá. A teď – teď máme tuleně! Dva dny místo třiceti. Vzdálenosti se zmenšují, svět se scvrkává!“

„Mluvíš jako učenec, a co řekneš, sedí,“ řekl Halvar.

„To se ví, jde o čas, a ne o míle,“ dodal Vike.

„A na to jsi přišel úplně sám?“ zeptal se Halvar.

„Čestné slovo, sám!“ řekl Vike.

„No, vždyť říkám, je to výhoda, když člověk zdědí nadání!“ připojil se Halvar.

Vike odstrojil Hjalmaru a Huldu a každému dal za odměnu velkého sledě. Úklonou poděkovali a zamávali na rozloučenou.

Halvar se vracel domů mlčky a zamyšleně.

Potom si odkašlal.

„Ať to vezmu tak či onak, nepojedeš s námi do Holmgardu?“ zeptal se.

„Už jsem řekl, že nepojedu,“ odpověděl Vike.

„Já vím, já vím, jen jsem se chtěl zeptat,“ zabručel Halvar.